

315

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1963 r.

w sprawie określenia rzemiosł oraz powiatów i województw, objętych ulgami podatkowymi z tytułu inwestycji.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i art. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. z 1959 r. Nr 69, poz. 435 i z 1963 r. Nr 50, poz. 280) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ulgi podatkowe określone w art. 1 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. z 1959 r. Nr 69, poz. 435 i z 1963 r. Nr 50, poz. 280), zwanej dalej „ustawą”, stosuje się:

1) do rzemieślników prowadzących zakłady rzemieślnicze:

- a) świadczące usługi dla ludności w zakresie rzemiosł wymienionych w załączniku nr 1 do uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262, z 1961 r. Nr 21, poz. 99 i z 1963 r. Nr 13, poz. 68),
- b) świadczące usługi dla rolnictwa, wchodzące w zakres rzemiosł, a wymienione w załączniku nr 1 do uchwały nr 256 Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1963 r. w sprawie usług dla rolnictwa (Monitor Polski Nr 63, poz. 317)

— na całym obszarze Państwa;

2) do rzemieślników wykonujących następujące rzemiosła:

bednarstwo,
betoniarstwo,
blacharstwo,
chemiczne czyszczenie i farbowanie,
ciesielstwo,
dekarstwo,
elektromechanika,
fotografowanie,
instalatorstwo elektryczne,
instalatorstwo sanitarne i ogrzewania,
kołodziejstwo,
kwalstwo,
malarstwo,
mechanika maszyn,
mechanika pojazdowa,
mechanika precyzyjna,
modelarstwo,
murarstwo — pod warunkiem zamieszkiwania i wykonywania rzemiosła w miejscowościach o liczbie mieszkańców do 10.000,

optyka,
piekarstwo,
powroźnictwo,
rymarstwo,
stolarstwo,
studniarstwo,
szewstwo, z wyjątkiem wyrobu obuwia konfekcyjnego,
szklarstwo,
ślusarstwo,
tele- i radiomechanika,
wulkanizatorstwo,
zduństwo,
zegarmistrzostwo,

o ile rzemieślnicy ci zamieszkują i prowadzą zakłady rzemieślnicze na terenach:

województwa białostockiego, z wyjątkiem m. Białegostoku,
województwa koszalińskiego,
województwa olsztyńskiego,
województwa szczecińskiego,
województwa wrocławskiego i m. Wrocławia,
województwa zielonogórskiego,

powiatów elbląskiego i m. Elbląga, kwidzyńskiego, lęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego województwa gdańskiego,

powiatów białskiego, chełmskiego, hrubieszowskiego, tomaszowskiego i włodawskiego województwa lubelskiego, z wyjątkiem miast: Białej Podlaskiej, Chełma i Włodawy,

powiatów: brzeskiego, głubczyckiego, grodkowskiego, namysłowskiego, niemodlińskiego, nyskiego, oleskiego i strzeleckiego województwa opolskiego,

powiatów trzcianeckiego i m. Pily województwa poznańskiego,

powiatów leskiego, lubaczowskiego, przemyskiego, sanockiego i ustrzyckiego oraz gromad Laszki, Sośnica, Młyny i Wietlin powiatu jarosławskiego województwa rzeszowskiego,

powiatów łosickiego, ostrołęckiego, sokołowskiego i żurmińskiego województwa warszawskiego.

2. Ulgi podatkowe określone w art. 1 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy stosuje się do rzemieślników, o których mowa w ust. 1, zamieszkujących i prowadzących zakłady rzemieślnicze na terenach wymienionych w ust. 1 pkt 2, z wyjątkiem województwa lubelskiego i warszawskiego, natomiast w województwie białostockim ulgi te stosuje się tylko na terenach powiatów elckiego, gódkapskiego i oleckiego, a w województwie rzeszowskim — tylko na terenach powiatów leskiego i ustrzyckiego.

3. Za zakłady rzemieślnicze świadczące usługi dla ludności lub rolnictwa, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uważa się zakłady, w których obrót osiągnięty z tytułu wykonywania tych usług wynosi w miejscowościach do 10.000 mieszkańców co najmniej 50%, a w pozostałych miejscowościach — co najmniej 60% ogólnego obrotu. Warunek ten odnosi się do okresu, w którym dokonywano inwestycji objętych ulgami, oraz do lat podatkowych, w których dokonuje się potrąceń (art. 2 ust. 1, 3 i 4 ustawy oraz § 3 rozporządzenia).

§ 2. 1. Upoważnia się prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do rozciągnięcia ulg podatkowych określonych w art. 1 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy na tereny nie wymienione w § 1 ust. 1 pkt 2 w obrębie całego województwa lub poszczególnych powiatów:

1) w odniesieniu do rzemieślników prowadzących zakłady rzemieślnicze w zakresie rzemiosł wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2,

2) w odniesieniu do rzemieślników prowadzących zakłady rzemieślnicze wykonujące produkcję eksportową lub antyimportową, o ile inne ulgi podatkowe z tytułu tej produkcji byłyby nie wystarczające, bądź zakłady wykonujące produkcję artystyczną.

2. Zakres produkcji eksportowej, antyimportowej i artystycznej (ust. 1 pkt 2) określi Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, Ministrem Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości.

§ 3. Przy ustalaniu ulg podatkowych określonych w art. 1 ust. 1 ustawy dla rzemieślników zamieszkujących i prowadzących zakłady rzemieślnicze na terenach określonych w § 1 ust. 2, a dla rzemieślników wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 — zamieszkujących i prowadzących zakłady rzemieślnicze na całym obszarze Państwa — do sum wydatkowanych

na inwestycje wlicza się sumy spłaconych pożyczek bankowych zaciągniętych na cele inwestycyjne. Ulgę z tytułu nakładów pochodzących z pożyczek bankowych stosuje się w miarę spłaty tych pożyczek w okresie do 10 lat, licząc od roku ukończenia inwestycji, z tym że łączna suma potrąceń razem z potrąceniami z tytułu sumy wydatkowanej na inwestycje z własnych funduszy rzemieślnika nie może przekroczyć sumy podatku określonej w art. 2 ust. 4 ustawy.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do inwestycji dokonanych począwszy od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

316

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 listopada 1963 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 5 i art. 15 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), zwanego dalej „dekretem”, uważa się, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3, okresy pracy na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Okresy zatrudnienia na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska przed włączeniem tych obszarów do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu tylko osobom zamieszkałym w Polsce.

3. Okresy zatrudnienia na obszarach odstąpionych Polsce bezpośrednio na mocy traktatu wersalskiego oraz na mocy decyzji Konferencji Ambasadorów o podziale Górnego Śląska (obszary b. województwa poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części b. województwa śląskiego w granicach do dnia 1 września 1939 r.) przed włączeniem tych obszarów do Państwa Polskiego zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu, jeżeli zobowiązania z tytułu ubezpieczenia w czasie tego zatrudnienia zostały przejęte przez Państwo Polskie na mocy aktów międzynarodowych.

4. Okresy zatrudnienia przed Wyzwoleniem na tych obszarach Związku Socjalistycznych Republik Rad, które przed ustaleniem polsko-radzieckiej granicy wchodziły w skład Państwa Polskiego, zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu wszystkim osobom za-

mieszkałym w Polsce, jeżeli z tytułu tego zatrudnienia nie jest wypłacana renta radziecka.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po Wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 4 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, nie jest wymagany od osób:

- 1) które bez zaliczenia okresów zatrudnienia za granicą nie miałyby prawa do renty na podstawie art. 28 lub art. 109 dekretu,
- 2) które były obywatelami niemieckimi i uzyskały następnie obywatelstwo polskie,
- 3) które powróciły do Kraju w ramach repatriacji po dniu 22 lipca 1944 r.,
- 4) które były zatrudnione za granicą po Wyzwoleniu w ramach współpracy gospodarczej, zdrowotnej i kulturalnej oraz przy budowie i montażu przez polskie przedsiębiorstwa obiektów przemysłowych i urządzeń.

§ 3. 1. Z tytułu zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekrecie i na warunkach w nim ustalonych z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą mogą być przyznane osobie zamieszkałej w Polsce i na wniosek zgłoszony w czasie zamieszkiwania w Polsce.

3. Udzielanie świadczeń przyznanych z tytułu zatrudnienia za granicą lub z uwzględnieniem okresów takiego zatrudnienia ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polski, chyba że umowa z krajem nowego zamieszkania uprawnionej osoby stanowi inaczej.

4. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą nie przysługują, gdy z tego tytułu przysługują świadczenia z in-